

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3665

гр. София, 09.05.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в закрито заседание на 09.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **4099** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Настоящото производство е образувано по молба на В. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. К. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], за спиране изпълнението на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 988/20.04.2022 г. на младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция към СДВР, с която на основание чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно е отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателката.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането за спиране е направено от адресата на заповедта, за който е налице правен интерес. Процесуална предпоставка за допустимост на искането за спиране на заповед с правно основание чл. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наличието на подадена жалба срещу самата заповед. Искането за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ е обективизирано в допълнително искане към подадената жалба.

Съдът, като се запозна с доказателствата по административната преписка, прие за установено следното:

Искането е допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда

основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл.172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Фактът, че законодателят е посочил, че жалбата не спира изпълнението на заповедта, води до предварително изпълнение на административен акт по отделен закон, без предвидена изрична забрана за съдебен контрол, което съгласно чл.166, ал.4 АПК може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл.166, ал.2 АПК. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на ОСС на ВАС. Това е така, защото макар предварителното изпълнение на заповедта да не е допуснато с разпореждане на издалия го орган по чл. 60, ал.1 АПК, а следва от специална законова разпоредба – чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, искането за спиране има годен предмет, без произнасянето по него да е изключено от изрична законова забрана за такъв съдебен контрол.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК.

Предпоставките за спиране са визираны в чл. 166 от АПК касаят няколко хипотези. По принцип, оспорването спира изпълнението на административния акт. По изключение, при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства. По силата на чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, пред каквато хипотеза сме изправени. От анализа на правните разпоредби и видно, че съдът може да го спре във всяко положение на делото до влизане на решението в сила съгласно чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2, изр. 1 АПК.

Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното му изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Следователно, за да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже липсата на предпоставките по чл. 60, ал. 1 от АПК, както и вида и вероятността за настъпване на твърдените вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му.

Жалбоподателят не е изложил никакви доводи, относно значителните вреди, търпени по повод на наложената административна принуда. Безспорно е, че невъзможността да използва автомобила в рамките на периода до решаване на въпроса за отговорността му, би представлявало определени затруднения и следователно сам по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за него. Но тези последици настъпват не от факти и обстоятелства, осъществени след издаването на акта, т.е. не са налице нови факти и обстоятелства, а в резултат на самото допуснато предварително изпълнение.

В тежест на жалбоподателя е да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва конкретна значителна или трудно поправима вреда или, че

ще бъде засегнат особено важен негов интерес, противопоставим на значимите такива, които законът охранява. След като наличието на такава опасност е единственият стандарт при решаване на искането и жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на доводите си в тази насока, искането следва да се отхвърли.

В конкретния случай от страна на Б. се твърди, че СУМПС ѝ е необходимо, за да използва автомобила си за придвижване поради влошеното здравословно състояние на родителите си. Видно от представената медицинска документация, действително И. Б. Г. има различни заболявания и е с трайно намалена работоспособност, а майката Л. Г. е със счупена дясна ръка. По делото не се представят обаче доказателства за необходимостта от ежедневни прегледи на двете лица, нито такива, че същите посещават ежедневно лечебни заведения за рехабилитация, поради което изложените обстоятелства не покриват предпоставките на чл. 166, ал. 2, във вр. с ал. 4 от АПК. От друга страна дори и тези грижи да се налагат ежедневно, то съдът намира, че ползването на личния автомобил е само един от начините те да бъдат обезпечени. При наличието на множество други алтернативни начини да се осигури придвижването на родителите на жалбоподателя, то изтъкнатото неудобство не може да се приеме за значителна или трудно поправима вреда.

По изложените съображения съдът намира, че искането за спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорения акт е неоснователно, поради което следва да бъде отхвърлено.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 166, ал. 4 АПК, Административен съд-София- град, III отделение, 62-ти състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ искането на В. И. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. К. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], за спиране изпълнението на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 988/20.04.2022 г. на младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция към СДВР, с която на основание чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно е отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд 7-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

